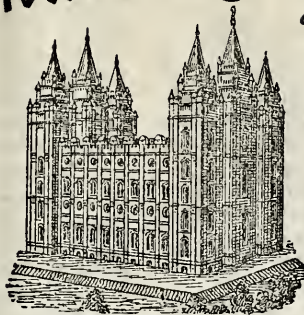

241

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

15 August 1903.

52 Aargang.

Indvielsen af Christiania Missionshus.

Den europæiske Missions General-Konference.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges skandinaviske Mission skrider fremad i disse nordlige Lande. Dag for Dag modtage sandheds-
søgende Sjæle det frelsende Budskab, som Herrens bemyndigede Tjenere
ere udsendte med. Gud's Bærk og Budskab kjender ingen Standsning.
Det er gengivet til Jorden for at blive her, og det tager bestandig nye
Arbejder ind under sit Omraade. I Aar kunne vi lykønske Missionen til
Opførelsen af et nyt, hyggeligt og velindrettet Forsamlingshus i Norges
Hovedstad; det er beliggende paa Osterhaugsgaden 27 og blev højtideligt
indviet d. 24 Juli.

Præsidenten over den europæiske Mission, Francis W. Lyman, be-
nyttede denne gunstige Lejlighed til at indbyde de missionerende Uldster
til en almindelig Konference. Indvielsen blev modtaget i stor Udstræk-
ning, idet 150 Uldster, hvis Tid og Midler tillode det, havde indfundet
sig fra forskjellige Dele af Europa. I Historiens og Læsernes Interesse
meddele vi her deres og de enkelte Besøgendes Navne:

Francis W. Lyman, Præsident over den europæiske Mission og en
af de tolv Apostle.

Anthony L. Stanchy, Præsident over den skandinaviske Mission.

Carl A. Carlsson, Missionssekretær.

Christian D. Fjeldsted, en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds.

Hans D. Young, omrejsende Missionær i Norge.

Willard L. Cannon, Præsident over den nederlandske Mission.

Levi E. Young, Præsident over den schweiziske Mission.

Joseph J. Cannon, Redaktionssekretær ved Millennial Star.

Christiania Konference:

Willard A. Christopherjen, Salt Lake City.

Otto J. Monson, Richmond, Utah.

John M. Thorup, Salt Lake City.

W. Hazen Cardlen, Salt Lake City.

Frantz E. Fredricksen, Christiania, Norge.

Nelson J. Hemmert, Thayne, Wyoming.

Gustave A. Johansen, Frederikshald, Norge.

Joseph Mortensen, Brigham, Utah.

Carl G. Hansen, Christiania, Norge.

Hyrum P. Kollbehy, Ogden, Utah.

Fulius Christensen, Moroni, Utah.

George T. Varson, Ogden, Utah.

Octavius F. Gudmundsen, Springville, Utah.

Charles W. Larsen, Salem, Idaho.

Fin H. Berg, Ammon, Idaho.

Chr. Olsen jr., Elwood, Utah.

Herman F. Thorup, Salt Lake City.

Niels P. Nielsen jr., Logan, Utah.

Nels A. Thompson, Ephraim, Utah.

George A. Jorgensen, Ephraim, Utah.

Ole Sonne, Logan, Utah.

John E. Swensen, Murray, Utah.

Heber Hansen, Freedom, Wyoming.

Andrew Fversen, Salem, Utah.

Peter W. Knudsen, Brigham, Utah.

Julia T. Hansen, Freedom, Wyoming.

Peter C. Carlston, Fairview, Utah.

Joel M. Poulsen, Richfield, Utah.

Herman H. Danielsen, Lewiston, Utah.

Jens M. Henriksen, Frederikshald, Norge.

Bergens Konference:

Niels C. Mortensen, Huntsville, Utah.

Soren Anderjen, Centerfield, Utah.

Niels P. Jeppesen, Mantua, Utah.

Jens C. Westergaard, Portland, Oregon.

Andrew L. Thorpe, Ephraim, Utah.

Agel L. Fikstad, Salt Lake City.

Niels C. Thompson, St. Johns, Arizona.

Tronhjems Konference:

Charles D. Larsen, Fairview, Utah.

James M. Peterjen, Richfield, Utah.

Ole Hansen, Bear River City, Utah.

Moroni K. Peterjen, Logan, Utah.

George A. Knudsen, Salt Lake City.

Arthur Halvorsen, Marriott, Utah.

Joseph E. Jorgensen, Vernon, Utah.

Hans F. Hansen, Richfield, Utah.

Elias S. Larsen, Cove, Utah.

Joseph Anderjen, Ammon, Idaho.

David F. Fredricksen, Salt Lake City.

Albert Hagen, Mammoth, Utah.

Soren C. B. Sorensen, Manti, Utah.

Anna C. G. Widtjoe, Salt Lake City.

Petroline J. Gaarden, Salt Lake City.

Stockholms Konference:

Charles J. A. Lindquist, Ogden, Utah.

Ole Olsen, Hooper, Utah.

Hyrum Selander, Salt Lake City.

Arthur H. Sconberg, Salt Lake City.

Carl A. Schurler, Salt Lake City.

Carl E. Hoimeyer, Stockholm, Sverige.

Peter Nordquist, Ogden, Utah.

Victor Johnson, Richmond, Utah.

Göteborg Konference:

Carl G. Youngberg, Hyman, Wyoming.

John P. Johnson, Spring City, Utah.

Charles G. Johnson, Lindon, Utah.

John A. Erickson, Grantsville, Utah.

Gustaf Thomasson, Logan, Utah.

W. Alberto Dahlenquist, Oakley, Idaho.

Christian Hansen, Deweyville, Utah.

J. David Varson, Salt Lake City.

Malmo Konference:

Soren D. Thompson, Hyrum, Utah.

William Martinson, Grant, Idaho.

Sorenz Pearson, West Jordan, Utah.

Sundsvall Konference:

Andrew E. Anderson, Murray, Utah.

James P. Olson, Brigham, Utah.

Levi S. Anderson, Brigham, Utah.

Joseph H. Jensen, Monroe, Utah.

John B. Johnson, Lindon, Utah.

Njovenhavns Konference:

Peter M. Jensen, Huntsville, Utah.

James C. Jensen, Spanish Fork, Utah.

John Hegsted, Salem, Utah.

Ole H. Anderson, Hyrum, Utah.

Christian M. Nicolaisen, Bear River City, Utah.

David R. Wheelwright, Brigham, Utah.

Ferdinand F. Hintze jr., Salt Lake City.

Alsborg Konference:

Lars P. Christensen, Preston, Idaho.

Don C. Sorensen, Ephraim, Utah.

Fredrick E. Mitchell, Clinton, Utah.

Hans Sorensen jr., College, Cache Co., Utah.

Narhus Konference:

Adam L. Petersen, Huntsville, Utah.

Joseph W. Poulsen, Richfield, Utah.

Henry E. Heilesen, Glenwood, Utah.

Brigham Nelson, Berry, Box Elder, Utah.

Fredrick Hansen, Bear River City, Utah.

William E. Racker, Lehi, Utah.

Joseph H. Olsen, College, Cache Co., Utah.

Niels P. Anderjen, Esfinore, Utah.

Hans R. Hansen, Loa, Utah.

David Lee, Far West, Utah.

James C. Johnson, Logan, Utah.
 Alma E. Kaszmusjen, Salt Lake City.
 Djalmar E. Lund, Salt Lake City.

Den tyffe Mission:

Arthur L. Heppler, Richfield, Utah.
 Winslow F. Smith, Salt Lake City.
 Andrew A. Kerr, Ogden, Utah.
 John C. Lyman, Cowley, Wyoming.
 Abraham Hansen, Glenwood, Utah.
 George E. Garrett, Salt Lake City.
 David B. Wilson, Ogden, Utah.
 Walter A. Jensen, College, Utah.
 Samuel W. Oleson, Hooper, Utah.
 Roswell C. Belnap, Ogden, Utah.
 Israél Hunsaker jr., Honeyville, Utah.
 John B. Horne, Salt Lake City.
 Clarence E. Jensen, Mantua, Utah.
 Kenneth A. Crismon, Sugar, Utah.
 Orion W. Jones, Murray, Utah.
 Thorvald Hansen, Ephraim, Utah.
 Henry A. Anderson, Ogden, Utah.
 William T. Nuttall, Salt Lake City.

Den britiske Mission:

James L. Dunford, Bloomington, Idaho.
 Joseph S. Clark jr., Farmington, Utah.
 Henry A. Cleveland, Centerville, Utah.
 Joseph Newbold jr., Logan, Utah.
 Joseph W. Bull, Salt Lake City.
 George F. Evans, Salt Lake City.

John H. Hill, Mill Creek, Utah.
 William M. Howell, Logan, Utah.
 Norman E. Dahle, Logan, Utah.
 Charles M. McCarthy, Raymond, Canada.
 Thomas Taylor, Elba, Idaho.
 Henry L. Edwards, Willard, Utah.
 Alexander S. Coleman, Teasdale, Utah.
 Orion J. Hyde, Salt Lake City.
 Simon W. Beck, Spring City.
 Lewis J. Read, Ogden, Utah.

Den nederlandske Mission:

John H. Peterson, Smithfield, Utah.

Besøgende fra Utah (sffe Missionærer):

Martin Christoffersen, Olga Dahlquist, Johanne Moen, Jenny A. Enholm, Mrs. Chloe A. Eldredge, Miss Mary J. Eldredge, Mr. Harald Eldredge, Mr. James Stevensen, Mrs. James Stevensen, Miss Della Stevensen, Miss Vera Stevensen, Miss Inez Stevensen, Mr. Sidney Stevensen fra Salt Lake City, Utah; Biskop Christian J. Larsen, John A. Hendrickson, Mrs. Mary Lloyd Hendrickson, Miss Irene Hendrickson fra Logan, Utah; Anders Anderson og Matilde Petersen fra Huntsville, Utah; Mrs. Caroline Mathisen og Miss Hanna Mathisen fra Dvid, Idaho.

Onsdag den 22 vare allerede Mange, som ønskede at overvære Festsigheden, ankomne til Byen. Torsdag Aften gaves mod Entré en særdeles vellykket Koncert af Christiania Sangkor, som ledes af Uldste W. A. Christophersen og i hans Fraværelse af Palmer Johnson og Hans M. Nordli; det raader over 52 Stemmer og har Ry som et af Byens allerbedste. Koret virkede forøvrigt i Festsdagene paa en beundringsværdig Maade, saavel hvad ydre Anstand som hvad Sangpræstationerne angaar, og gav derved tilfjende, at det havde en rigtig Forstaaelse af den ædle Virksomhed, det repræsenterer. Alle dets mandlige Medlemmer bare helt forte og de kvindelige Medlemmer blændende hvide Dragter, hvilket vakte berettiget Opmærksomhed.

Omtrent 600 Personer havde ved Indvielsen indfundet sig i den store og prægtigt indrettede Sal, der, straalende i det elektriske Lys, fyldt af en opmærksom, glad og gudhengiven Forsamling, frembød et storartet og gripende Syn, da Præsident Anthon L. Skanchy Fredag d. 24 om Aftenen Kl. 8 besteg Talerstolen og indledede Højtideligheden med en Redegjørelse for de Krav, som havde ledet til Opførelsen af Missionshuset og foranlediget den nærværende Højtidsstund.

Koret sang: „Brødre, tør vi ihukomme“. Uldste Joseph F. Cannon opsendte Abningsbønnen, hvorefter Koret sang: „O, min Fader, du, som troner“.

Præsident Skanchy udtalte sin store Glæde for det Privilegium

at kunne præsidere over en saa anselig Forsamling, bestaaende af Repræsentanter fra saa mange Nationer. Han bad de Tilstebeverende overveje, i hvor høj Grad Herren havde velsignet dem, ikke alene den enkelte, men ogsaa som et helt Folk. For to og tredive Aar siden, sagde Taleren, indviedes i denne Stad et Hus til de Helliges Gudsdyrkelse. Præsident C. D. Fjeldsted, vor hædrede Veteran i Herrens Tjeneste, forestod paa denne Tid Missionen i Christiania, og det var navnlig ved hans Anstrengelser, at Huset da kunde opføres. Ved den Grundgravning, der for nogle Aar siden gjordes til det store tilstødende Hus, skadedes imidlertid Grunden til vor gamle Bygning betydeligt, og det nødvendiggjorde dens Nedrivning og Ombygning, saaledes som vi finde den i Dag. Kirkens Præsidentskab gav 18,500 Kroner til Foretagendet, og de Sidste-Dages Hellige i Norge have ihærdigt og gavnmildt ydet Hjælp og Midler. Endvidere har vor ædelmodige Ven, Professor Evan Stephens, Salt Lake City, Tabernakelforets berømte Dirigent, lovet at bekoste Dekorationerne i den store Sal, hvilket forklarer den udsøgte Smag, der hviler over den. Navnene paa dem, som have bidraget til Bygningsfondet, ville blive indsatte i Væggen paa en Tavle tilligemed en kort Beretning om Vilkaarene ved Bygningens Opførelse.

Taleren var glad ved som en af Norges Sønner at kunne bevidne Sandheden af dette store sidste Dages Vært, som vi ere forbundne med; han udtalte, at det er den Almægtiges Budskab, som de trofaste Herrens Tjenere frembære i disse nordlige Lande saavel som over hele Jorden. Taleren haabede, at alle Sandhedsjægende vilde undersøge det, saa at de i Forening med de Hellige kunde komme i Besiddelse af Herrens Velsignelse, og ønskede, at dette Hus maatte blive et mægtigt Middel til at sprede Budskabet og bringe Jaarene ind under den sande Hyrdes Røst. Som Veder af Missionshusets Opførelse vilde han udtale sin særdeles Tilfredshed med det fuldførte Arbejde og give saavel Bygmesteren som Arbejderne de bedste Vidnesbyrd.

En Lykøvningsfrivelse, som nylig var modtaget fra Præsident Anthon Lund, assist. Historieskriver Andrew Jensen og Patriark C. C. A. Christensen, oplæstes tilligemed de i Dagens Anledning indløbne Lykøvningstelegrammer af Missionssekretæren, Ældste C. A. Carlsson.

Koret sang: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej“, hvorpaa Præsident Francis W. Lyman fremstod og indviede Huset til Herrens Ære i følgende Bøn, der bagefter i Oversættelse oplæstes af Præsident C. D. Fjeldsted:

Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget worde dit Navn! Paa denne mindbeværdige Dag, den 24 Juli — Marsdagen for dine fordrevne Helliges Ankomst til den store Salsødal for at grundfæste Zion og opbygge dit Hus efter din Villie — komme vi frem for dig med Taksigelse og Pris og bede dig at høre og antage vor Bøn. Vi have her i Norges Hovedstad samlet os i dette prægtige Hus, bygget af de Sidste-Dages Hellige til din Tilbedelse, og vi ere taknemlige til dig, o Fader, for denne store Naade. Vi takke dig, at dine Tjenere og Hellige bleve velsignede med Inspirationens Aand, saa at dette ædle Arbejde kunde

fuldføres. Med Taknemlighed fryde vi os ved at indvie dette Hus til dit Navns Ære, saa at det maa kaldes dit og være et helligt Hus for dig. Vi velsigne det og nedbede dine Velsignelser over det. Vi indvie det til dig, vor Fader, og bede dig at antage dette Offer som et Bevis paa de Helliges Bestræbelser. Vi bede dig, at det maa være et helligt Hus, i hvilket dit Pagtens Folk og deres Benner kunne samles og tilbede dig i Overensstemmelse med din Villie, saa at deres Gudsdyrkelse maa være antagelig for dig og dit Navn altid blive æret i dette Hus. Maa Alt, hvad der her bedes, læres og tales om ved dine Tjenere, være et Middel til at anspore Folket i deres gode Forsætter. Vi bede dig, at Alle, som træde indenfor disse Mure, maa gjøre det med et oprigtigt Zusse om at lære af dig og modtage din Undervisning gennem dine inspirerede Tjenere, saa at de maa faa Del i Aandens Vidnesbyrd og derved fatte og forstaa de Ting, der henhøre til dit Rige.

Vi indvie til dig, vor Fader, Grunden, som dette Hus hviler paa, og Alt, hvad der grændser op dertil. Vi velsigne Grundvolden, paa hvilken det er opbygget, saa at den maa være stærk og fast nok til at bære denne Bygning. Vi velsigne Bygningen i alle dens Etager og Afdelinger, enhver Del af dem, saa at den maa være helliget og indviet til dig i det Æjemed, hvori den er grundlagt, nemlig som et Sted, hvor vi kunne tilbede dig, o Fader, og hvor Evangeliet ved den Helligaands Kraft kan forkyndes i sin Renhed og Helhed af dine ved den Herre Jesum Kristus udvalgte, ordinerede og retmæssig bestiftede Tjenere.

Vi velsigne og indvie til dig Døbefonten tilligemed Daabsværelset og Alt, hvad der henhører dertil, saa at Alle, som blive døbt i denne Font, maa modtage Syndernes Forladelse og blive beredte til Daaben med den Helligaand og Ånd, og vi bede dig, at det aldrig maa vanhelliges eller kræntes. Vi velsigne Værelserne, som ere indrettede til et Opholdssted for dine Tjenere og til Udførelse af Kirkens Forretningsanliggender. Vi velsigne ogsaa alle de øvrige Værelser i Huset og bede dig, at de maa blive fredelige og behagelige Lejligheder for de Familier, som skulle bebo dem; maa Alle leve her i Harmoni med hverandre, saa at dette Hus kan være Gjenstand for Ågtelse og Anseelse. Vor Fader, vi velsigne denne store Forsamlingsaal til Bøn og Paakaldelse, til Forkyndelsen af dine hellige Sandheder, til din Tilbedelse og til alle selvstændige og venskabelige Forsamlinger for de Hellige og deres Benner. Maa din Aand være raadende i dette Hus; maa Kjærlighed, Enighed og Renhed befæstes hos enhver Sjæl, som træder indenfor disse Mure; maa din Fred dvæle her og overvinde alle onde og trættekære Indflydelser. Vi velsigne enhver Del og ethvert Stykke af Husets Bestanddele fra det nederste til det øverste Punkt, saa at Alt maa være stærkt og varigt. Maa det altid være holdbart og aldrig ødelægges af Ånd eller andre Elementer. Vi velsigne alt Bohave, Indretninger og Tilbehør i denne Bygning til dine Børns Bekvemmelighed og Velvære. Vi bede dig, vor himmelske Fader, at antage dette Hus — et Vidnesbyrd om dit Folks Opførelser — hvilket vi ved denne Lejlighed hellige og indvie til dig.

Vi bede dig, at du vil velsigne dine Tjenere, som have styret og

ledet Opførelsen af denne Bygning; velsign ogsaa dine Hellige, som have tilvejebragt Midlerne til dens Opførelse, og giv dem dit Riges Velsignelser som Belønning for deres Edelmødighed.

Vi bede dig, o Fader, at dit Værk i Skandinavien maa stride fremad. Vi takke dig for de herlige Frugter af denne store Mission, som for mere end et halvt Aarhundrede siden aabnedes af din udvalgte Tjener, Crastus Snow. Vi takke dig for den Frihed, som er tilstaaet dit Folk af Regjeringerne i de skandinaviske Lande. Vi bede dig, at du vil velsigne den berømmelige Konge af Norge og Sverige samt ethvert Medlem af det kongelige Hus. Maa den kongelige Familie altid besidde en retmæssig Arving, og maa denne altid blive en værdig Efterfølger af den noble Mand, som i Dag regjerer over dette Folk. Vi bede dig, at du vil velsigne Regjeringen, Domstolene og alle Embedsmænd i dette Land. Maa de være velsignede med Retfærdighedens Mand, saa at Folket kan stride fremad under en viis Ledelse og under dine Velsignelser. Maa Landets Hjælpekilder udvikles, saa de Fattige kunne faa deres Fornødenheder afhjulpede. Maa Oplysning tiltage, og maa dine Hellige og alle dette Lands Indbyggere nyde den fuldkomne Frihed i at tjene og tilbede dig. Og som vi bede dig at velsigne den norske Regjering og det norske Folk, saaledes bede vi dig ogsaa, at din Beskyttelse og Omfarg maa være over alle Øvrigheder og Nationer, thi vi forstaa, at alle Mennesker, som bebo Jorden, ere dine Børn. Maa alle Monarker, Præsidenter og Regjeringer overalt i Verden blive bevarede fra Voldsgjerninger; maa de leve længe og være i Stand til at tage Vare paa Folkets Tarv, til Tiden kommer, da din Søn skal regjere over hele Jorden. Maa din Villie give sig tilkjende i deres Raad, saa at deres Regjering kan blive til dit Folks Gavn og Vejen beredes for vor Herre Jesu Kristi Tilkommelse.

Vi takke dig, vor himmelske Fader, for Gjengivelsen af Evangeliet i disse de sidste Dage. Vi takke dig, fordi du og din Søn Jesum Kristus, vor Frelser og Forløser, aabenbarede eder til Profeten Joseph Smith. Vi takke dig, at du kaldte dine Tjenere, Joseph og Oliver, som bleve ordinere de til det hellige Præstedømme og beskikkede til at grundlægge din Kirke og prædike dit Evangelium, saa at det kunde blive bekendt for hele Verden. Vi takke dig for den Dykke og den Fremgang, som har ledsaget deres og deres Efterfølgeres Virksomhed. Vi takke dig for det Lys, som du har sendt ind i Verden. Vi bede, at Menneskene maa modtage Budstabet om Tro, Omvendelse, Daab i Vandet og med den Helligaand og Gld, og at de maa komme til dig og lære at kjende dig og din Søn, Jesum Kristus, thi det er det evige Liv.

Vi takke dig for den personlige og religiøse Frihed, som i vore Dage eksisterer blandt Menneskene, og vi bede dig, at den maa antage endnu større Fuldkommenhed og udstrække sig over hele Verden.

Vi bede dig, vor Fader, at du vil velsigne din Kirkes præsiderende Autoriteter; at du vil inspirere dem med dit Ord og din Villie; at du vil udruste dem med tilstrækkelig Dygtighed i deres vigtige Arbejde, og at du vil opholde dine Tjenere, som repræsenterer dig ved Forfyndelsen

af Evangeliet overalt i Verden. Vi bede dig, at Menneffenes Børn maa modtage deres advarende Røst, ombvende sig og undgaa de svære Straffedomme, som snart ville fortære de Ugudelige.

Alle disse Betsignelser bede vi i al Oprigtighed og Ydmyghed dig, vor himmelske Fader, om at give os, dine Børn, og vi ofre vor Bøn til dig i din elskelige Søns, Jesu Kristi Navn. — Amen! —

Koret sang Indvielses-Hymnen, forfattet af Præsident Stanchy med Musik af Professor Evan Stephens.

Præsident Lyman talede derefter den øvrige Tid med Ældste Julius Christensen som Tolk. Denne indholdsrige Tale vil senere blive fuldstændig refereret.

Koret sang: »Let the mountains shout for joy«, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Willard A. Christophersen.

(Fortjætt.)

Kvindens Mission.

(Af Ældste John Henry Smith, en af de tolv Apostle.)

Blandt de store Missioner, som det paahviler den menneskelige Familie at udføre, er Kvindens en af de vigtigste. Hendes Natur er fartere og røres af finere Strengelse end Mandens, men savner til Gjengjæld hans fysiske Styrke; hendes Væsens Omhed passer ind i hele den vidunderlige Mission, til hvilken hun naturlig er bestemt. Hendes Skikkelse er til Fuldkommenhed en ejendommelig Bolig for hendes modige og aandfulde Væsen. I denne Retning udmærker hun sig langt fremfor Manden. I sædelig Henseende staar hun uden Sammenligning højere, da Kjendsgjerningerne bevise, at der findes flere usædelige Mænd end Kvinder. Verdens Fængsler fortælle os en forunderlig Historie om det ene Kjønns fordærvede Tilstand og det andet Kjønns forholdsvis store Ufkyldighed. Skriften taler om Fortabelsens Sønner, men henviser ikke nogetsteds til, at nogen Kvinde kan være i den samme frygtelige Stilling. I Udførelsen af kjerlighedssfulde Gjerninger staar hun uovertruffet, og Nationen knytter sine Forhaabninger til hende. Voerlandets Kvinder viste et Exempel paa deres Kjønns Gudsfrugt og Mod, som fortjener vor Beundring. Ogsaa Zions Døtre vilde i lignende Tilfælde indtage den samme Stilling. Det Omraade, paa hvilket Zions unge Døtre kunne udfolde deres Egenfæber, er i Sandhed vidtrækkende. De ere fra Barndommen oplærte i enhver moralsk Dyd; de højeste og de bedste Idealer samt ethvert forædlende Princip er bestandig holdt op for dem, saaledes at de staa fuldt uddannede til at kunne forestaa ethvert Hjem, og saaledes, at de ere i Stand til at oplære deres Børn i rene Sæder og gjøre dem skikkede til at indtage Stillinger i det sociale Liv. Den Almægtige har lagt Ansvarer til deres og deres Brødres Hænder og budt dem at besejre Verden ved Retfærdighed. Zions Døtre ville blive en Del af Verdens Lys og Liv under Forberedelserne til det tusindaarige Rige i Fred og Retfærdighed.

(Young Woman's Journal.)

15 August 1903.

Kun een Vej.

Vi finde undertiden, at der hos Ungdommen gjør sig en Tilbøjelighed gjældende til kun i ringe Grad at skatte den største Gave, de Sidste-Dages Hellige som et Folk have faaet, nemlig Autoritet af Gud til at handle i hans Navn og være Kristi Kirke.

Herren kaldte Profeten Joseph Smith og tolede til ham fra Himlen; han gav ham tilligemed Andre Befalinger, som de skulde forkynde for Verden, saa at Tro kunde tiltage, den evige Pagt oprettes i sin Kraft og Evangeliet forkyndes til Jordens Ender. Herren erklærede paa den Tid: „Og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at bringe Folket ud af Dunkelhed og Mørke og lægge Grundvolden til denne Kirke — den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, hvori jeg, Herren, har Velbehagelighed; dette siger jeg om Kirken som et Hele og ikke om dens enkelte Medlemmer.“

Det fremgaar af disse Ord, hvorledes dette Folk udskilte sig fra Verden og blev forenet paa en særlig Maade. Profeten Joseph var af Herren beskiftet til at modtage Befalinger og Aabenbaringer i Kirken, og ingen Anden skulde indtage denne Stilling, førend han kaldtes bort, og ingen Anden kunde erholde denne Gave og Magt undtagen gennem ham ved Præstedømmets Fuldmagt, som han besad.

Det er vel bekjendt, at han kort før sin Død sammenkaldte de tolv Apostle og overdrog dem som et Kvorum al Præstedømmets Magt og Myndighed, som han selv besad, og dette Kvorum overdrog den atter til Brigham Young i Overensstemmelse med Aandens Inspiration og Kirkens Pagter, som fastsætte, at „alle Ting skulle ske i Orden og ifølge Menighedens Samtykke ved Troens Bøn“. Af ham blev det derefter overdraget til Præsident John Taylor og saa fremdeles til dem, der have efterfulgt ham som Kirkens Præsidenter indtil nærværende Tid; denne Kirke er saaledes Jesu Kristi Kirke, „den eneste sande, levende Kirke paa hele Jorden“.

Sagens Kjerne er derfor, at enhver Person, som ønsker at tilhøre Kirken, maa give Agt paa dens retmæssig indsatte Autoriteter, i Odmøghed underkaste sig dens Ordinanceer og adlyde dens Befalinger. Herrens Ord er, at om vi ønske at indgaa i Riget, maa vi komme ind ad Døren. Der er ingen Tvivligheder at afgjøre i dette Punkt.

Hvor meget end et Samfund, der kalder sig en Kirke eller noget andet, tror paa Kristi Kirkes Lærdomme, kan det ikke blive forenet med den som et samlet Hele uden at følge den anviste Vej. Et saadant Samfunds Medlemmer maa hver især modtage Daabens Ordinance for at

blive Medlemmer af Kirken. Og Ordinancen maa udføres af en Mand, som besidder Præstedømmets Fuldmagt. Det er ikke tilstrækkeligt at være døbt en Gang for i en anden Kirke, thi hvis Daaben skal svare til Hensigten, maa den udføres af En, som har Myndighed. Det samme gjælder ligeledes dem, som ikke bekjende sig til nogen Kirke.

Hvis Nogle hengive sig til den Tro, at en saadan Daab ikke er nødvendig, eller betragte det som ligegyldigt, ved hvilken Autoritet den er udført, da er der Fare for, at de stille sig selv under Fordømmelse eller med andre Ord udelukke sig selv fra Guds Rige og dets Velsignelser, fordi de lade deres Sind formørke af Forsængelighed og Bantro.

Herren har befalet sine Tjenere at gaa ud og ivettesætte Menneskene for alle deres uretfærdige Handlinger, at lære dem om de Domme, som ville komme over dem, hvis de ikke ombende sig, og at overbringe dem Evangeliets Budskab, hvilket lyder til Alle, som endnu ikke have erholdt det, saa at enhver Skabning kan modtage Vidnesbyrdet derom. Han har endvidere erklæret, at Enhver, som tror Vidnesbyrdet og bliver døbt til sine Synders Forladelse, skal modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse og gøre mange underfulde Gjerninger; Evangeliets Kjendtegn skulle følge den Troende til Fremskridt og Salighed. I et andet Tilfælde erklærer Herren i sit Ord til Kirken, som er grundlagt i de sidste Dage for at gjenoprette hans Folk: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, at de, som ikke tro paa eders Ord og ikke blive døbt i Vand i mit Navn til deres Synders Forladelse, saa at de maa faa den Helligaand, skulle blive fordømte og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til eder er i Kraft fra denne Stund over al Verden; og Evangeliet er for Alle, som ikke have annammet det.“

Jesús har sagt: „Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig“; og „hvo, som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver“. Heraf se vi, hvor vigtigt det er at have den rette Opfattelse af Præstedømmets Autoritet, og hvor nødvendigt det er at adlyde Evangeliets Ordinanacer, da dette alene tilsikrer os de forjættede Velsignelser.

Engen er fritaget, og der er ingen Undtagelse med Hensyn til Maaden, hvorpaa Indtrædelsen i Kirken skal foregaa. Der bliver ingen Tale om Kompromis med noget Samfund eller noget Menneske; Alle uden Forskjel maa følge de samme Anordninger og enten gaa gjenne Døren eller tage mod Følgerne af deres Bantro. Naar vi have Visshed herom, ville vi let kunne forstaa, hvor uhyre vigtigt det er, at denne kostbare Autoritet til at handle i Faderens og Sønnens Navn holdes i Ære af Ung og Gammel, som ere Medlemmer af Kirken, og af alle dem, som staa udenfor og søge Frelse i Jesu Kristi Kirke.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Eldster ankom til Kjøbenhavn d. 27. Juli. De vare alle i bedste Velbefindende og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

August Erickson fra Salina, Utah, i Stockholm.

Carl F. Kranz fra Salt Lake City, i Stockholm.

Emeal Nielsen fra Salina, Utah, i Aalborg.

Claudie D. Michaelson fra Mayfield, Utah, i Trondhjem.

Niels Mikkelsen Thorup fra Fountain Green, Utah, i Aalborg.

Hans S. Larsen fra Brigham City, Utah, i Trondhjem.

Vi ønske disse Brødre hjerteligt Velkommen og bede, at vor himmelske Faders Fred og Velsignelse maa følge dem i deres forestaaende Mission.

Forflyttelse. Nedenstaaende Missionærer ere forflyttede som følger:

Jens C. Westergaard fra Bergens til Aalborg Konference.

Agel L. Fikstad fra Bergens til Christiania Konference.

Andrew L. Thorpe fra Bergens til Aalborg Konference.

Ole Hansen fra Trondhjems til Aarhus Konference.

Moroni K. Petersen fra Trondhjems til Kjøbenhavns Konference.

Julius Christensen fra Christiania til Aalborg Konference.

Beskikkelse. Eldste James B. Olson er beskikket til at præsidere over Sundsvall Konference istedetfor den afløste Konferencepræsident Andrew C. Anderson.

Afløsning. Efter et godt udført Missionsarbejde ere følgende Eldster hæderligt afløste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Zion:

Hans Hansen fra Aarhus Konference.

Peter C. Sorensen fra Aalborg Konference.

James Monsen fra Trondhjems Konference.

Charles D. Larson fra Trondhjems Konference.

Octavius F. Gudmundsen fra Christiania Konference.

Rudolph A. Christensen fra Stockholms Konference.

Victor Johnsen fra Stockholms Konference.

Joseph M. Jensen fra Sundsvall Konference.

Joseph M. Petersen fra Aalborg Konference.

Niels L. Larsen fra Malmø Konference.

Frederik Hansen fra Aarhus Konference.

James M. Petersen fra Trondhjems Konference.

Hans R. Hansen fra Aarhus Konference.

Ferdinand F. Hinze jr. fra Kjøbenhavns Konference.

Broder Hinze, som har virket i over to Aar i den tyfte Mission med god Fremgang i sit Arbejde, forflyttedes i Foraaret til den skandinaviske Mission.

Alle disse Brødre afløses med det bedste Vidnesbyrd om Iver og Virksomhed for Evangeliets Sag, og det er vort Haab, at de ædle Lærdomme, de have forkyndt, og de Erfaringer, som de selv have indhøstet, maa bære rige Frugter i Fremtiden.

John Wesley's Strid.

John Wesley havde en Gang en Strid med sin mangeaarige Rejsefælle Joseph Bradford, der endte med, at de bleve enige om at skilles. Om Aftenen gik de til Ro og vare Begge faste i deres Beslutning; men de fortrød uden Tvivl begge af Hjertet, at to Venner, som stode hinanden saa nær, skulde skilles. Den næste Morgen spurgte Wesley sin Ven, om han i Nattens Løb havde tænkt over den Beslutning, de Aftenen forud havde fattet.

„Ja,“ sagde Bradford.

„Og du mener, at vi skulle skilles?“ spurgte Wesley.

„Du kan jo gjøre, hvad du vil,“ svarede Bradford gnaven.

„Vil du da ikke bede mig om Tilgivelse?“ indvendte Wesley.

„Nej.“

„Du vil virkelig ikke?“

„Nej.“

„Saa Tilfælde,“ sagde Wesley mildt, „vil jeg bede dig om Tilgivelse.“

Det havde Bradford ikke ventet. Han tøvede et Øjeblik, men saa brød Taarerne frem, og de to Venner tilgave hinanden.

Naar der har fundet en Strid Sted, kan det opstilles som en god og gavnlig Læresætning: „Hvis din Modpart ikke vil bede dig om Tilgivelse, saa bed du ham.“ Men man forbauses ofte over, at Modparten alligevel har noget at indvende, hvadenten det nu er virkelig eller kun indbildt; men i Reglen glemmer han det, naar man kun viser sig eftergivende. Vi bede: „Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere,“ men mange Menneſker kunne ikke finde Tilgivelse, og Grunden dertil er, at de ikke selv ville tilgive. Livet er saa kort og Venſkab saa værdifuldt, at man burde søge at undgaa Fjendſkab og beſlitte sig paa at gjengjælde Ondt med Godt. Selv om vi synes, at Fejlen udelukkende er paa Modpartens Side, burde vi af Kjærlighed give efter.

Det er Kristi Lære, at den Mand, som bringer Herren sit Offer og tænker paa, at hans Broder har noget imod ham, skal, før han bringer det, gaa hen for at blive forsonet med sin Broder. Gudsdyrkelsen er saa nøje forbunden med Næstekjærligheden, at den tilgivende Mand selv vil opnaa Tilgivelse.

Man lever kun, naar man underordner sig et Væsen, som er større end En selv; man maa tilhøre en Familie, et Samfund, en Videnskab, en Kunst; naar man betragter en af disse Ting som vigtigere end sig selv, føler man sig sikker og stærk; ellers vakler man, trættes og taber Mod og Kraft. Den, der vil nyde Alt, bliver kjed af Alt.

H. Taine.

Om Opstandelsen.

En Fremstilling af Brigham Young.

(Fortsat fra Side 240.)

Fra Bibelen.

Apostelen Paulus Vidnesbyrd: 3 Philipp. 3: 20-21 — Rom. 8: 11, 6: 4-5 —
1 Kor. 15: 16-23, 35-39, 42-44 — 1 Thess. 14-16:

Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Herre Jesus Kristus, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting.

Men om hans Aand, der oprejste Jesus fra de Døde, bor I eders, da skal han, som oprejste Kristus fra de Døde, levendegjøre ogsaa eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som bor i eders.

Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse.

Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er Kristus ikke heller opstanden. Men dersom Kristus ikke er opstanden, da er eders Tro forsængelig; saa ere I endnu i eders Synder; saa ere og de fortabte, som ere hensovede i Kristus. Haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker. Men nu er Kristus opstanden fra de Døde, og er bleven den Førstegrøde af de Hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilfommelse:

Men der maatte Nogen sige: hvorledes opstaa de Døde? og med hvordan et Legeme komme de frem? Du Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør. Og hvad du saar, da saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, være sig af Hvede eller anden Art. Men Gud giver det et Legeme, ligesom han vil, og hver Sæd sit eget Legeme. Alt Kjød er ikke det samme Kjød, men et er Menneskets Kjød, et andet Kvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes.

Saaledes er og de Dødes Opstandelse; det saas i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saas i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft; der saas et sandeligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandeligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme.

Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovede ved Jesus frem med ham. Thi dette sige vi eders som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilfommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensovede. Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Ausrig, med Overengels Røst og med Guds Basune, og de Døde i Kristus skulle opstaa først.

Fra Mormons Bog.

Profeten Abinadis Vidnesbyrd: Mos. 16: 7-10:

Og dersom Kristus ikke var opstaaet fra de Døde, eller havde sønderrevet Dødens Baand, saa at Graven ikke skulde have nogen Sejr eller Døden nogen Braad, kunde der ingen Opstandelse finde Sted. Men der er en Opstandelse; derfor har Graven ingen Sejr, og Dødens Braad er opslugt i Kristus. Han er Verdens Lys og Liv; ja, et Lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes; ja, og et Liv, som er evigt, saa at der ingen Død kan finde Sted mere. Selv dette Dødelige skal isøres Udødelighed, og denne Forfrænkelse skal isøres Uforfrænkelse, og skal komme til at staa for Guds Domstol, for at blive dømt af ham efter deres Gjerninger, hvad enten de ere gode eller onde.

Jakob, Nephis Broders Vidnesbyrd: 2 Nephi 9: 6-8, 11-13:

Thi ligesom Døden er kommen til alle Menneſker, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse, for at fuldbyrde den store Skabers naadrige Plan, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneſkene, fordi de ere faldne; og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneſkene faldt, bleve de udelukkede fra Herrens Ansigt. Derfor maa der nødvendigvis være en altomfattende Forsoning; thi uden den kunde denne Forfrænkelse ikke isøre sig Uforfrænkelse, og den første Dom, som kom over Menneſket, maatte nødvendigvis have været evindeligen; og da maatte dette Kjød nedlægges for at raadne og hensmuldre i dets Moderjord, for ikke mere at oprejſes. O, Guds Visdom, Raade og Barmhertighed! Thi se, dersom Kjødet ikke mere skulde oprejſes, saa maatte vore Aander blive den Engel undergivne, som faldt fra den evige Guds Ansigt, for ikke mere at oprejſes, og blev Djævelen.

Og formedelst vor Guds, den Israels Helliges Vej til Befrielse skal denne Død, den timelige Død, om hvilken jeg har talet, opgive sine Døde, hvilken Død er Graven. Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive sine Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa, Døden og Helvede skulle opgive deres Døde, og Helvede skal opgive sine fangne Aander, og Graven skal give sine fangne Legemer, og Menneſkenes Legemer og Aander skulle forenes igjen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft. O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skal komme tilſammen igjen, og alle Menneſker blive uforfrænkede og udødelige, thi de ere levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab, ligesom vi i Kjødet, med Undtagelse af, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen.

Prædikerens Amulets Vidnesbyrd: Alma 11: 41-44:

Thi se, den Dag skal komme, da Alle skulle opstaa fra de Døde og staa for Gud og dømmes efter deres Gjerninger. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det, at Alle skulle blive oprejſte fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme

Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Gjenoprejsning skal blive Alle tilbøjet, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men Altting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet.

Profeten Almas Vidnesbyrd: Alma 40: 21-23:

Der er et Mellemrum mellem Døden og Legemets Opstandelse, og Sjælen kommer til Salighed eller Glendighed til den Tid, som er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og baade Sjæl og Legeme blive forenede, samt blive bragte til at staa for Gud og blive dømt efter deres Gjæringer. Ja, dette tilvejebringer de Ting's Gjenoprejsning, hvorom Profeterne have talet. Sjælen skal komme igjen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igjen til sit Legeme; ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen.

Lamaniten, Profeten Samuels Vidnesbyrd: Sela.: 14: 15-16:

Thi se, han (Jesus) skal visseligen dø, paa det at Frelse kan komme; ja, det bør ham at dø, og dette er nødvendigt for at tilvejebringe de Dødes Opstandelse, saa at Menneffene derved kunne bringes for Herrens Ansigt; ja denne Død tilvejebringer Opstandelsen, og den forløser hele Menneffeslægten fra den første Død.

Jesu Ord til Apostelen Nephi: 3 Nephi 23: 7-13:

Og det skete, at han sagde til Nephi: Bring hid den Optegnelse, som J have holdt. Og da Nephi havde bragt Optegnelserne og lagt dem for ham, kastede han sine Øjne paa dem og sagde: Sandelig siger jeg eder, jeg befalede min Tjener Samuel, Lamaniten, at han skulde vidne for dette Folk, at paa den Dag, da Faderen skulde herliggjøre sit Navn i mig, skulde mange Hellige opstaa fra de Døde og lade sig til Syne for Mange og tjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke saa? Og hans Disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre; Samuel profeterede overensstemmende med dine Ord, og de bleve alle opfyldte. Og Jesus sagde til dem: Hvorfor have J ikke skrevet dette, at mange Hellige opstode og lode sig til Syne for Mange og tjente dem? Og Nephi erindrede, at dette var ikke bleven skrevet. Og det skete, at Jesus befalede, at det skulde skrives; og det blev skrevet, efter hans Befaling.

Moroni, Mormons Søns Vidnesbyrd: Morm. 9: 13:

Og formedelst Menneffets Forløsning, som kom ved Jesus Kristus, bringes de tilbage for Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved alle Menneffer blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Menneffer skulle opvæktes formedelst Guds Kraft, naar Baalunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og Alle skulle staa for hans Domstol, friede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død. (Fortiættes.)

De materialistiske Udviklingsideers Tilbagegang.

Den store Bacteriolog, Louis Pasteur, var en afgjort Modstander af den materialistiske Forklaring af Tingenes Oprindelse, kjendt under Navnet *Generatio æquivoca* eller de organiske Væseners Tilbliven uden Sæd og Spire (Selvavlingen). Han har bl. A. fremsat sin Stilling dertil i følgende Ord: „Esterslægten vil en Dag le af vore moderne materialistiske Filosoferes taabelige Ideer. Jo mere jeg studerer Naturen, jo mere forbauset staar jeg overfor Skaberens Værker. Jeg beder, naar jeg er optaget af mit Arbejde i Laboratoriet.“ Den berømte Anthropolog,*) Professor Virchows Standpunkt til den samme Ide paa den sidste antropologiske Kongres i Vienna kan ogsaa anføres. Han sagde: „Forsøget paa at finde Udviklings-Overgangen fra Dyret til Mennesket er fuldstændig mislykket. Mellemlæddet er ikke fundet og vil ikke blive fundet. Mennesket nedstammer ikke fra Alerne. Ved Beviser er det hævet over enhver Tvivl, at i Løbet af de forløbne fem Tusinde Aar er der ikke foregaaet nogen nævneværdig Forandring i Menneskeslægten.“

Alle, som for nogle Aar tilbage ønskede at se den Almægtige banlyst fra Universet, antog begjærligt Læren om de materialistiske Udviklingsideer som ganske anderledes naturlig end Skabelshistorien. Men i mange Tilfælde vare de, som forstode sig mindst paa Sagen, mest forhippede paa at forsvare den. Det er derfor værd at lægge Mærke til, at senere Dages alvorlige Undersøgelser have stillet de nævnte Ideer i et mindre flatterende Lys. Den Sandhed, som er tilbage i dem, vil naturligvis blive bevaret, Bildfarelsen vil blive rettet, og Lærens Tilhængere, som endnu holde fast ved den, ville tilsidst blive nødte til at vende sig til Sandhedens Kilde for at høre Belæring om de oprindelige Ting, der henhøre til Skabelsen. Kun Sandheden vil bestaa og vedvare. Bildfarelsen kan for en Tid tiltrække sig den almindelige Opmærksomhed, men kun for en Tid. Sandheden alene bestaar evigt.

*) Anthropologi: En Menneske-Naturlære eller Læren om Mennesket i anatomisk, fysiologisk og psykologisk Henseende.

Naturen er som et vidunderligt stort Slot med Tusinder af Sale og Gælder og med aabne Svalegange, der lede ind i Mulm og Mørke. Der er Forhaller med aabne Søjlerækker, hvor man gaar lige ind, og Sale, som ere tilgjængelige, naar man tager haardt i Døren; men der er ogsaa mange, mange Døre, som det tager Martiers Magt og Lempe at faa op, og der er dem, hvor al Snildhed, al Anstrengelse har været forgjæves.

(Forfatteren J. P. Jacobsen.)

Søg efter Fædrene!

Jeg stuer fjernt den store Konges Komme
med sine Magtens Engle til vor Jord;
i Aanden høres: Mørkets Tid er omme,
godt Nyt for Alle, som i Graven bor.

Jeg søger efter hedengangne Slægter,
som hensov i den svundne mørke Tid;
jeg er i Herrens Haand en simpel Bægter,
og til hans Bistand sætter jeg min Lid.

Thi hans er Riget, hans er Magt og Ære,
hans Hensigt er, at Alle frelses maa;
og kan de frelses og vil lydig være,
da vil hans Frelse til dem alle naa.

Vaagn op, I Folk, og gjør jer alle rede,
og søg, hvorfra I kom, hvorhen I gaa;
lyd Herrens Bud, da vil han eder lede
med eders Kjære, som i Mørket bo.

Ej kan I kjendes uden eders Fædre,
ej heller de foruden jer for sandt;
I Frelsens Vej maa for dem her berede
med Tro paa ham, som Døden overvandt.

Et Sus fra Evighedens Kor opliver
min Sjæl til Virksomhed for denne Sag,
til kjæft at stræbe med fornøjet Iver
og Ydmyghed at søge Dag for Dag.

Viborg (Provinsarkivet) i August 1903.

Jens Jensen.

Indhold:

Jndvielsen af Christiania Missions-	Bestikkelse	250
hus..... 241	Afløsning	250
Kvindens Mission	John Wesley's Strid.....	251
247	Om Opstandelsen	252
Redaktionelt:	De materialistiske Udviklingsideers	
Kun een Vej	Tilbagegang	255
248	Søg efter Fædrene.....	256
Ankomst og Bestikkelse		
250		
Forslyttelse		
250		

Kjøbenhavn 1903.

Udgiver og forlagst af **Anthou L. Stauchy**, Korsgade 11. N.

Trukt hos F. C. Bording (B. Peterien).